

РЕШЕНИЕ

№ 126

гр. Пазарджик, 20.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Десислава Анг. Ралинова

при участието на секретаря Ана Здр. Ненчева
като разгледа докладваното от Десислава Анг. Ралинова Търговско дело № 20235200900079 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.500 ал.1 т.1 от КЗ и по чл.86 от ЗЗД.

Постъпила е искова молба от ЗД „Б.И.“ АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление град С., бул. „Д.Б.“ № **, чрез пълномощника им адвокат М. И. Г. на същият адрес, **срещу** Г. Й. Д. с ЕГН*****, с адрес гр.С. ул.“Г. С. Р.“ №** по реда на чл.500 ал.1 т.1 от КЗ.

Изложени са обстоятелства, че на *****г., ответникът Г. Д. е управлявал автомобил *** с рег.№***** със скорост 120 км./ч., след излизането от ляв завой, бил загубил контрол над него, автомобилът се е о***** и с лявата си странична част се е *****о. В резултат на така описаното ПТП, Н.Д. бил получил *****[1]*****, от която е *****. Сочи се, че към момента на ПТП концентрацията на ***** в кръвта на Г. Д. е била *** промила. Твърди се, че по повод на описания пътен инцидент било водено н.о.х.д.№***г. по описа на ОС Пазарджик, приключило с постановена от съда присъда №***г., с която подсъдимият Д. е признат за виновен за това, че в *** състояние е нарушил правилата за движение по чл.21, ал.1 от ЗДВП, при което причинил по непредпазливост ***** на Н.Д.. Твърди се, че налице е квалифициращ признак на деянието, отчетен от наказателния съд, а именно то е извършено в *** състояние с концентрация на ***** в кръвта над *** промила и присъдата е влязла в законна сила на ***г. Твърди се, че по отношение на управлението от ответника лек автомобил О.А. с *** с рег.№***** към датата на ПТП е била налице действаща застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, издадена от ЗД „Б.И.“ АД, а процесното ПТП представлявало покрит риск от полицата „ГО“, на основание чл.432, ал.1 от КЗ увредените лица и *** по закон на *****ото дете – неговите родители Д.Т.Д. и А.Н.Д. завели срещу дружеството преки осъдителни иски за обезщетяване на понесените от тях имуществени и неимуществени вреди, настъпили при застрахователното събитие. Сочи се, че в резултат на това постановено Решение №***г. по в.гр.д.№***г. по описа на СГС, частично отменено с Решение №***г. по в.гр.д.№***г. на Апелативен съд С., с което окончателно били определени и присъдени следните обезщетения по чл.52 ЗЗД: 100 000 лв., представляващи застрахователно

обезщетение за търпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва от *****г. до пълно плащане, следващи се на А.Н.Д. за търпени от същия ***** вследствие ***** на сина му Н.Д.. 100 000лв., представляващи застрахователно обезщетени за търпени неимуществени вреди, ведно със законна лихва от *****г. до пълно плащане, следващи се на Д.Т.Д. за търпените от нея ***** вследствие ***** на сина й, Н.Д.. Твърди се, че посочените решения са постановени при участието на ответника Д. като подпомагаща страна на ЗД „Б.И.“АД, като на основание чл.223 от ГПК е възникнал установителен ефект в отношенията на третото лице и насрещната страна по всички факти предмет на производството по гр.д.№*****г. по описа на СГС. Сочи се, че за горните суми в полза на увредените лица били издадени 4 броя изпълнителни листа от въззивния съд, въз основа на които били образувани следните изпълнителни дела: изпълнително дело №***** по описа на ЧСИ М.Д., рег.№**** от КЧСИ. Изпълнително дело №***** по описа на ЧСИ М.Д., рег.№**** от КЧСИ. Твърди се, че във връзка с горното дружество е претърпяло принудително изпълнение като заплатило в цялост в полза на вискателите сумата от 327 736,19 лева, част от която посочили като искова сума. С извършеното плащане на двете застрахователни обезщетения в полза на увредените лица, за ищеца ЗД „Б.И.“АД встъпило в правата на удовлетворените кредитори срещу прекия причинител на вредите и имал право да получи от виновния водач по обратен ред платеното на регресно основание по чл.500, ал.1, т.1 КЗ.

Във връзка с така изложеното **се моли съдът да постанови** съдебно решение, с което да осъди ответника Г. Й. Д., с ЕГН***** , с адрес гр.С. ул.“Г. С. Р.“ №** , да заплати на ищцовото дружество ЗД „Б.И.“ АД, с ЕИК ***** , следните суми: **по 25 000лв.-**главница представляваща застрахователно обезщетение за търпени неимуществени вреди, както и законната лихва от *****г. до *****г. **по 12 988,69лв.,** за всеки от двамата - А.Н.Д. и за Д.Т.Д., за търпените от тях ***** вследствие ***** на сина им Н.Д.; **433 лева** разноски в изпълнително дело №***** , **5063.14 лева- такси по изп.д. №******* към *****г., разноски общо за двете лица получили обезщетения- **1125 лева, 284 разноски** по изп.дело №***** и **132 лева** такси по чл.26 от ТТРЗЧСИ или общо **83 471.23лв.,** представляващ частичен иск от цялата изплатена сума в размер на **327 736,19лв.**

В законният срок по чл.367 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от адв.М.,като пълномощник на ответника който заявява, че предявеният иск е допустим, но го оспорва по основание и размер, като прави възражение за погасяване на задължението по давност в неговата цялост и относно отделните преклудирани вземания, които представляват неговия пълен размер. В условията на евентуалност заявява, че същият е частично неоснователен и съдът следва да редуцира същият по размер.

Моли да му се присъди адвокатско възнаграждение съобразно отхвърлената част от иска.

В срокът по чл.372 ГПК не е постъпила допълнителна искова молба от ищеца ЗД „Б.И.“АД.

В проведеното съдебно заседание страните поддържат становищата и възраженията си.

Окръжният съд, като се запозна с твърденията и исканията, изложени в исковата молба, писменият отговор и доразвити в хода на производството, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, при съблюдаване на разпоредбата на **чл.235 ал.2 от ГПК, прие за установено от фактическа и правна страна следното:**

По допустимостта:

Съобразно нормата на чл.500 ал.1 т.1 от КЗ – „Освен в случаите по чл.433, т.1 застрахователят има право да получи от виновния водач платеното от застрахователя

обезщетение заедно с платените лихви и разноси, когато виновният водач:

1. при настъпването на пътнотранспортното произшествие е извършил нарушение по Закона за движението по пътищата, като е управлявал моторното превозно средство под въздействие на ***** по закон норма или под въздействието на ***** или е отказал да се подложи, или виновно се е отклонил от проверка за ****, *****.

При регресното право уредено в чл.500 от КЗ, застрахователят придобива с плащането на застрахователното обезщетение, **регресно право** за връщането му срещу самия деликвент, който е увредил третото лице, на което пък застрахователят дължи обезщетението пряко. Правото на застрахователя да иска от третото лице, причинило вредата, сумата, която е платил на застрахования, е регресно право, а встъпването във всички права, които има застрахованият, е суброгационно право.

Регресната отговорност от своя страна предполага виновно поведение и причинна връзка между него и настъпилите щети. В този смисъл регресната отговорност намира израз в елементите на **сложния фактически състав на непозволеното увреждане по смисъла на чл.45 от ЗЗД**, а именно: следва да е причинена **вреда**, тази вреда да е резултат от **виновно противоправно поведение на ответника**, следва да е налице и причинна връзка между противоправното поведение и настъпилите вреди.

Първият и вторият елементи от посочения сложен фактически състав са установени с оглед разпоредбата на чл.300 от ГПК.

От приетото като доказателство н.о.х.д.№**** година по описа на ПОС присъда №****г., се установява, че ответникът Г. Й. Д., с ЕГН ***** е признат за виновен в това, че на ***** г., на общински път от с.З. за с.Б., област П., при управление на МПС – лек автомобил „****“ модел ****, с рег.№ ****, негова собственост след като е нарушил правилата за движение: чл.21, ал.1 от ЗДвП, по непредпазливост е причинил *** на едно лице и **** на две лица, а именно: *** на Н.А.Д., с ЕГН***** от гр.С., комплексна средна **** на П.А.Д., с ЕГН ***** от гр.С., изразяващи се в ****, което е довело до ****, и средна **** на М.В.Г., с ЕГН***** от гр.С., изразяваща се в ****, като **деянието е извършено в *** състояние** /*** промила **** в кръвта/, поради което и на основание чл. 343, ал.4, във връзка с ал.3, буква „б“, във връзка с чл. 342, ал.1 от НК и чл. 21, ал.1 от ЗДвП във вр.чл.58 а ал.1 НК във вр.чл.373 ал.2 НПК е бил осъден на ***** - *****.

По отношение размера на вредите, с които е обезщетил ищеца родителите на ****ия Н.Д. има произнасяне на СГС, от постановеното Решение от ****г. по гр.д. №****г. по описа на СГС, частично отменено с решение №****г. по в.гр.д. №****г. на Апелативен съд – С. се установява, че окончателно са определени и присъдени следните обезщетения по чл.52 от ЗЗД на А.Н.Д. и на Д.Т.Д.:

-100 000 лева, представляващи застрахователно обезщетение за търпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва от *****г. до пълно плащане, следващи се на А.Н.Д. за търпени от същия ***** вследствие **** на сина му Н.Д.;

-100 000 лева, представляващи застрахователно обезщетение за търпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва от *****г. до пълно плащане, следващи се на Д.Т.Д. за търпените от нея ***** вследствие **** на сина ѝ Н.Д..

Следва да се отбележи, че в настоящето производство фактическите констатации относно възникването на деликта, вината, причинната връзка, вредите на пострадалите и размера на обезщетението, важи задължителната сила на мотивите на съдебния акт, предвид качеството на ищеца и **ответника на подпомагаща и подпомагана страна**, в производството по воденото гр.д.***г. по описа на СГС и на САС и на основание **чл.223 ал.2 от ГПК**. Това е видно от постановените решения, в диспозитива на които е изписано, че решението е постановено, при участието на Г. Д., като трето лице помагач на страната на ответника ЗД „Б.И.“ АД.

По делото е допусната СИЕ и депозираното заключение не е оспорено от страните.От експертизата се установява, че ищцовото дружество ЗД „Б.И.“ АД е изплатило пълният размер на сумата от 327 736,19 лева.

От експертизата се установява, че в полза на увредените лица са били издадени 3 броя изпълнителни листове, въз основа на които са образувани следните изпълнителни дела:

изп. дело N***** по описа на ЧСИ М.Д., рег. № *** от КЧСИ по изпълнителен лист от **** г. на СГС по гр.д. **** г., за следните задължения: 150 000 лева-главница, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от ***** г. до окончателното ѝ изплащане, съдебни разноски в размер на 3 375 лева, изпълнителни разноски в размер на 2 493,60 лева и 9 165,50 лева такса по чл.26 от ТТР към ЗЧСИ;

изп. дело № ***** по описа на ЧСИ М.Д., рег. № *** от КЧСИ по изпълнителен лист от ***** г. на САпС по гр.д.*** г., за следните задължения: 50 000 лева-главница, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от ***** г. до окончателното ѝ изплащане, изпълнителни разноски в размер на 866 лева и 5 063,14 лева такса по чл.26 от ТТР към ЗЧСИ;

изп. дело № ***** по описа на ЧСИ М.Д., рег. № *** от КЧСИ по изпълнителен лист от ***** г., за следните задължения: 1125,00 лева съдебни разноски, изпълнителни разноски в размер на 284 лева/ от които 200 лева юрисконсултско възнаграждение и 132,00 лева такса по чл.26 от ТТР към ЗЧСИ.

Ищцовото дружество е заплатило в полза на вискателите сумата общо сумата от 327 736,19 лева, част от която е посочена като искова сума по делото.

От експертизата на вещото лице се установява, че плащанията са извършени както следва:

1.

1. По изп. дело № ***** по описа на ЧСИ М.Д., са преведени общо 230 127,48 лева:

- 77 000 лева на **** г.;
- 22 000 лева на **** г.;
- 33 000 лева на **** г.;
- 40 000 лева на **** г.
- 23 000 лева на **** г.
- 21 000 лева на **** г.;
- 14 127,48 лева на **** г.

Погасени са всички задължения по делото: 150 000 лева-главница, съдебни разноси в размер на 3 375 лева, изпълнителни разноси в размер на 2 493,60 лева, 9 165,50 лева такси на ЧСИ и законна лихва в размер на 65 093,38 лева.

По изп. дело № ***** по описа на ЧСИ М.Д., са преведени 81 940,23 лева на **** г.

Погасени са всички задължения по делото, от които 50 000 лева-главница, изпълнителни разноси в размер на 866 лева, 5 063,14 лева такса по чл.26 от ТТР към ЗЧСИ и 26 011,09 лева законна лихва.

По изп. дело № ***** по описа на ЧСИ М.Д. са платени 1541,00 лева на **** г.

Погасени са всички задължения по делото, а именно 1125,00 лева съдебни разноси, изпълнителни разноси в размер на 284 лева /от които 200 лева юрисконсултско възнаграждение/ и 132,00 лева такса по чл.26 от ТТР към ЗЧСИ.

В настоящото производство, безспорно се установи, че ищецът е изплатил сумата след образуване на изпълнителните дела.

Както е прието редица решения на ВКС и решение по т.д. № **** г. на ВКС, II т.о., задължението на застрахователя да обезщети третото лице за нанесените му вреди и регресното му право срещу делинквента възникват по силата на закона и са в корелативна връзка.

Регресното притезание е изискуемо от момента на плащането на застрахователното обезщетение на третото увредено лице и с оглед по-горе изложените изводи следва главния частичен иск да бъде уважен.

Не следва съобразно оформеният петитум в молба с вх.№*****г. да бъдат уважени претенциите включващи разноси и такси, а именно **2 x 433 лева** разноси в изпълнително дело №*****/за всеки от двамата ****/, **5063.14 лева- такси по изп.д. №***** към ****г.**, разноси общо за двете лица получили обезщетения- **1125 лева, 284 разноси** по изп.дело №***** и **132 лева** такси по чл.26 от ТТРЗЧСИ или общо платени такси и разноси в изпълнителните дела според оформеното искане в частичния иск в размер на **7470.14 лева**.

Относно обхвата на паричното вземане на застрахователя при реализиране на

неговото регресно право срещу застрахования в хипотезата на чл.274, от КЗ/отм./ и по арг. от чл.227, т.2 КЗ/отм./, сега чл.500 от КЗ е формирана непротиворечива практика на ВКС - решение по т.д. № 705/2009 г., II т.о., решение по т.д. № 244/2010 г. на ВКС, I т.о. Възприетото становище в посочените съдебни актове на ВКС е в смисъл, че застрахователят има право на регрес срещу застрахования и **за платените лихви за забава**, считано от настъпване на застрахователното събитие до датата на съобщаване на обстоятелствата по чл.224, ал.1 КЗ; правото на вземане на застрахователя **възниква от момента на извършеното от него плащане на пострадалото лице**; последица от неизпълнение на задължението на застрахования за уведомяване на застрахователя за обстоятелства, водещи до възникване на гражданска отговорност, е именно възможността застрахователят, с право на регрес, да претендира от застрахования за платените от него лихви за забава.

По възражението за изтекла погасителна давност.

Законът признава правото на застрахователя ,при изпълнение на поето с договор за имуществена застраховка задължение да упражни правата на увреденото лице с оглед възстановяване на изплатената по договора сума.От доказателствата по делото следва да се приеме с нужната категоричност,че е извършено плащане за покриване на вреди в посочения в исковата молба и претендиран от ищеца размер на главница **-83 481.23 лева**, като първото плащане е на ****г., а последното през ***г. установено от СИЕ, а исковата молба е депозирана на ***** година.

Давността за предявяване на суброгационния иск срещу причинителя на вредата е 5 години, считано от датата на извършеното плащане на застрахователното обезщетение на третото увредено лице./чл.378 ал.6 от КЗ/, тъй като последното плащане е през *** година, от тогава започва да тече давността,поради което съдът намира възражението на ответника,че искът се явява погасен по давност за неоснователно.

Не следва да бъде поставено в тежест на деликвент-ответник Д., плащането на суми произтичащи от отговорността на застрахователя за точното, пълно и своевременно изпълнение на неговите задължения по договора. Това е така, защото не е налице причинно-следствена връзка между поведението на ответника и направените разноски на пострадалите за снабдяване с изпълнителен лист, нито за натрупаните в изпълнителното производство разноски, а още по-малко и за изтеклия период на забава на застрахователя в изплащането на обезщетението на увредените лица, за които е било начислено допълнително обезщетение за забава. Затова тези суми не попадат в обхвата на регресната отговорност.Относно обхвата на паричното вземане на застрахователя при реализиране на неговото регресно право срещу застрахования в хипотезата на чл.274, от КЗ/отм./ и по арг. от чл.227, т.2 КЗ/отм./ е формирана непротиворечива практика на ВКС - решение по т.д. № 705/2009 г., II т.о., решение по т.д. № 244/2010 г. на ВКС, I т.о. Възприетото становище в посочените съдебни актове на ВКС е в смисъл, че застрахователят има право на регрес срещу застрахования и **за платените лихви за забава**, считано от настъпване на застрахователното събитие до

датата на съобщаване на обстоятелствата по чл.224, ал.1 КЗ/отм./, в настоящият случай до депозиране на исковата молба по прекият иск. Не се дължат обаче такси и разноски в т.см. т.д. ****г. на Апелативен съд гр.П. и т.д. **** г. на ВКС.

Искът следва да се отхвърли за следните **2х433 лева** разноски в изпълнително дело №***** /за всеки от двамата ***/, **5063.14 лева- такси по изп.д.№******* към ****г., разноски общо за двете лица получили обезщетения- **1125 лева, 284 лева разноски** по изп.дело №***** и **132 лева** такси по чл.26 от ТТРЗЧСИ или общо платени такси и разноски в изпълнителните дела според оформеното искане в частичния иск в размер на **7470.14 лева**.

По изложените съображения съдът намира, че предявената претенция следва да бъде уважена до размера от **76011.09 лева**, а за разликата до 83481.23 лева да бъде отхвърлена /в частта за платените такси и разноски - **7470.14 лева**/.

При този изход на делото на основание чл.78 ал.1 от ГПК на ищеца се дължат разноски които съобразно представеният списък са общо в размер на 12 134.24 лева, в т.ч. 3339.24 лева- заплатена държавна такса и 8795 лева- адв.възнаграждение/ като съобразно уважената част от иска на ищеца се полагат разноски в размер на **11048.43 лева**.

На основание чл.78 ал.3 от ГПК, на ответника също се полагат разноски съобразно отхвърлената част от иска.

Доколкото по делото адвокатът на ответникът – адв.М. е осъществил безплатна адвокатска помощ, което е обективизирано в договора за предоставяне на правни услуги, процесуалният представител има право на адвокатско възнаграждение по чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата, в размер не по нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 от ЗАдв. Съобразно чл.7, ал.2, т.2 от Наредба №1 за минималните адвокатски възнаграждения, и отхвърлената част от материалния интерес -**7470.14**, ищецът следва да заплати на процесуалния представител на ответника адв.С. М. сумата от **1047.01 лева**.

Воден от горното и на основание чл.235 и чл.236 от ГПК **Пазарджишкият Окръжен съд,**

РЕШИ:

ОСЪЖДА Г. Й. Д. с ЕГН*****, с адрес гр.С. ул.“Г. С. Р.“ №** да заплати на ЗД „Б.И.“ АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление град С., бул. „Д.Б.“ № **, чрез пълномощника им адвокат М. И. Г./на същият адрес/, на основание чл.500 ал.1 т.1 от КЗ, сумата в размер от **76011.09 лева, /частичен иск/, част от изплатени обезщетения главници, лихви и разноски в общ размер на 327 736.19 лева** А.Н.Д. и на Д.Т.Д., като

те на Н.А.Д. с ЕГН ** при ПТП на *** година, /съгласно присъда №****г. по н.о.х.д. №****г. по описа на ОС-Пазарджик и постановени съдебни решения от ****г. по гр.д. №****г. по описа на СГС, частично отменено с решение №****г. по в.гр.д. №****г. на Апелативен съд – С./, ведно със законната лихва върху главницата от 76011.09 лева от датата на депозиране на исковата молба – *** година, до окончателното изплащане, КАТО ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над **76011.09 лева, до предявеният размер от 83481.23 лева, като НЕОСНОВАТЕЛЕН** и разноси в настоящото производство в размер на **11048.43 лева**.

ОСЪЖДА ЗД „Б.И." АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление град С., бул. „Д.Б.“ № **, чрез пълномощника им адвокат М. И. Г./на същият адрес/, **да заплати на адвокат С. В. М. от АК- гр.П., на основание чл.78, ал.3 от ГПК**, във вр. с чл.38, ал.2 от ЗАДв. и чл.7 ал.2, т.2 от Наредба №1 за минималните адвокатски възнаграждения, възнаграждение/хonorар/за процесуално представителство на ответника, в размер на **1047.01 лева**, /съобразно отхвърлената част от исковете/.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Апелативен съд гр.П..

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пазарджик: _____